

Zámbó Zoltán: Új emberi világot!

(Könyvismertetés)

Újra kell kezdeni mindent,
– minden szót újra kimondani.
Újra kezdeni minden ölelést,
– minden szerelmet újra kibontani.
Újra kezdeni minden művet és minden életet,
– kezünket mindenkinek újra odanyújtani.
Újra kezdeni mindent e világon,
– megteremteni, ami nincs sehol,
de itt van mindnyájunkban mégis,
belőlünk sürgetve dalol,
újra hiteti, hogy eljön
valami, valamikor, valahol...

Ezzel a Váci Mihálytól vett idézettel kezdődik Zámbó Zoltán *Új emberi világot!* című könyve, s ahogy a költőt, úgy ennek a műnek a szerzőjét is mindvégig az útkeresés, az újkezdés vágya fűti.

A bevezetőben a szerző utal arra, hogy az önzés, a mohóság, a rövid távú anyagi haszon-szerzés által vezérelt emberiség milyen vak elszántsággal rohan a végzete felé, s hogy a biztosnak látszó pusztulást csak akkor lehet elkerülni, ha új alapokra: Istenre helyezve újjáépítjük az egész emberi világot.

Az Isten nyomában című *első fejezet* arról szól, hogy honnan szerezhetünk információkat Istenről, és hogy milyen is Isten valójában.

Megemlíti Raymond Avery Moody amerikai orvos és filozófus nagy jelentőségű műveit, amelyek először rendszerezték és dolgozták fel a klinikai halálból visszatértek beszámolóit. Az ilyen élmények „átélése után az emberek azt vallják, hogy a vallás a szeretetre való képességgel függ össze, nem pedig tantételekkel és felekezetekkel”.

Istenkereső kutakodása közben a szerző vizsgálát tárgyává teszi a Bibliát is, amelyet nyilvánvaló ellentmondásai miatt nem tart a tökéletes Isten alkotásának. Karl Herbst véleményét teszi magáévá, ugyanis *A valódi Jézus* című művében a német teológus a következőket írja: „...a teremtés rendjével ellentétes az istenadta normális értelem kikapcsolása annak érdekében, hogy ne lássuk az Írás nyilvánvaló ellentmondásait, vagy erőszakosan harmonizáljuk őket.”

Zámbó azonban nem önti ki a fürdővízzel együtt a gyereket is, hanem felhívja a figyelmet egy, az evangéliumokban megjelenő, az ószövetségitől merőben különböző új hangra: Jézus hangjára, „a szeretet és megbocsátás” hangjára. Ismerteti Karl Herbst módszerét, amellyel a „nemes anyagból álló” jézusi szövegek nagy biztonsággal elválaszthatók a szerkesztők későbbi betoldásaitól, hozzágondolásaitól. Arra a megállapításra jut, hogy a „megtisztított” jézusi szövegek alap-

ján élénk táruló Isten képe nagyfokú egyezést mutat az újraélesztettek beszámolóiból kibontakozó Teremtő arcvonásaival.

A legmeggyőzőbb a szerző szerint az, hogy saját megtapasztalásaink is ezt az istenképet, a „derűs, nagyvonalú, megbocsátó, ‘mindenkiért való’ Isten” képét igazolják vissza, egy olyan Istenét, „akinek lényege a feltétel nélküli, minden teremtményére kiáradó szeretet, aki nem elpusztítani, hanem megőrizni – megtartani, s majdan ‘hazatérőként’ országába befogadni akar bennünket”.

A második fejezet azt tárgyalja, hogy milyen az ember viszonya az előzőekben „megismert” Istenhez. A szerző arra jut, hogy földi létünknek valószínűleg csak a keretei „vannak előre rögzítve (hová születünk, milyen adottságokkal, milyen céllal), s ezeket nekünk kell megtöltenünk tartalommal: a meglevő vázba nekünk kell ‘beleírunk’ az életünket”.

A földi élet célját kutatva a szerző Istennek az előző részben megrajzolt természetén kívül az eddig lejegyzett legteljesebb halálközeli élményt átélte Betty J. Eadie Átölel a Fény című könyvének sorait is segítségül hívja: „Azért vagyunk itt, hogy segítsünk másoknak, hogy gondoskodjunk másokról, hogy megértsük egymást, megbocsássunk és szolgáljunk egymásnak. Azért vagyunk itt, hogy minden földre született ember iránt szeretettel legyünk. [...] Megpróbáló körülmények között vizsgálunk, hogy látni lehessen, hogyan élünk a legfontosabb parancsokat szerint: Szeressétek egymást!”

A szerző vélekedése szerint, ha Isten beavatkozik életünkbe, akkor ezt nem természetfölötti csodákkal, hanem csodálatos véletlenek, illetve gondolatok sugalmazása révén teszi, „valamint úgy, hogy Isten kiárasztja ránk lehetét, eltöltve bennünket szeretettel, megerősítve lelkünket, szellemünket – miként azt naponta megtapasztalhatjuk”.

Az új emberi világhoz vezető ajtók kulcsát megtalálva a szerző

könnyedén forgatja azt megannyi rozsdás, régi zárban: ajtók sora tárul fel, láthatóvá téve egy Istenre alapozott, szeretetelvű, életközpon-tú eljövendő emberi világ fényét:

Az embertársainkhoz való helyes viszonyt tárgyaló 3. fejezetben szó van a szeretet általános következményéről, a szerelemről, a nemek közötti viszonyról, a családon belüli kapcsolatokról és a halottainkhoz fűződő viszonyunkról.

A 4. és az 5. fejezet a saját népnépköz, illetve a más népekhez való viszonyunkról szól – a szeretet, a türelem, a valódi értékek felmutatása, megőrzése alapján.

A 6. fejezetben a különböző intézmények (igazságszolgáltatás, katonaság, az egyházak, az iskolák és a média) kerülnek sorra, a 7. fejezet az eddigiektől gyökeresen különböző politikai kultúráról, politizálásról szól, a 8. pedig arról, hogy a jelenlegi mennyiség-és növekedésorientált gazdaság helyett minőségközpontú, környezetbarát, az emberiség valódi, hosszú távú érdekeit szolgáló gazdaságot kell felépíteni.

Az utolsó négy fejezet tárgya helyes viszonyunk a tudományhoz (ezen belül a tudósok tisztességének fontossága és egy új világ-szemlélet szükségessége kap kiemelt figyelmet), a kultúrához (nem szabad hagyni, hogy a kultúra pusztá árucikké fokozódjék le: a kultúra felemelésére, felemelő kultúrára van szükség), a sport-hoz (nem szabad hagyni, hogy a sportot tönkretegyje az üzleti szellem és az elburjánzó agresszivitás) és a természeti környezethez.

A könyv végső összegzése:

„Bízunk kell a Teremtőben, hogy jó hozzánk, hogy segít nekünk egy új, szeretetközpontú emberi világ létrehozásában, mert valamennyi bajunkra csak ettől várhatunk megoldást, hiszen:

Kizárólag a szeretet mentheti meg a világot!”

g. g. a.

A könyvet a Magyar a magyar-ért Alapítvány adta ki 2009-ben.

A könyv bolti ára 1400,- Ft, forgalmazza a Püske-Masszi, a Pult Anima és a Bookline.